

Hồi 18

Trước Mặt Cao Thủ Giang Hồ Hố Sâu Quỷ Sứ Bị Xô Hụt Giò

Chỉ trong một tháng hành trình thì Lục Chỉ Tiên Sinh và Thiết Đạc Thượng Nhân đã về đến Tiên Nhân Phong.

Vùng núi Võ Di, chính là một trong những dãy núi nổi tiếng khắp trong thiên hạ. Nơi ấy núi non rộng mênh mông, những ngọn núi cao nối tiếp chạy dài không dứt.

Ngọn Tiên Nhân Phong tuy không cao lắm, nhưng phải kể nó là một ngọn núi có địa thế hiểm trở nhất trong vùng núi Võ Di.

Đứng từ xa nhìn lại, tất mọi người có thể trông thấy được, giữa vô số những ngọn núi cao chọc trời, có một ngọn núi trông chẳng khác chi một tấm bình phong, vách đá đứng, có đến hàng ngàn trượng. Trên bức vách đá ấy lại có những cây tùng cổ thụ, nhánh mọc cong queo, thân cây sù sì, xám đen như sắt thép, tư trong khe đá mọc ra ngoài.

Ở ngay giữa bức vách đá cao đứng ấy, lại có một đường như nấc thang bằng đá, bắc từ trên chân núi chạy thẳng lên đến đỉnh. Dãy đường ấy gồm có đến ba ngàn sáu trăm cấp. Riêng về con đường đó do ai xây dựng nên, hiện giờ chẳng còn có dấu vết hoặc truyền thuyết chi để tìm hiểu được nữa.

Dãy tam cấp bằng đá gồm ba ngàn sáu trăm cấp ấy, chính là con đường duy nhất để đi lên ngọn Tiên Nhân Phong. Nhưng dãy tam cấp đá đó chỉ rộng độ bốn tấc mộc, hơn nữa, vì bình nhật rất ít người đi nên nó đã phủ rêu xanh, hết sức trơn trượt, nếu một người mà tài khinh công còn kém cỏi, chỉ đứng dưới nhìn lên chớ không làm sao vượt đến đỉnh núi được.

Nơi trú ngụ của Lục Chỉ Tiên Sinh chính là trên chót đỉnh núi ấy.

Trên đỉnh núi ấy hoàn toàn khác biệt với bao đỉnh núi khác, vì trên đây lại có một vùng đất rất bằng phẳng, suốt năm trời trong gió mát, cỏ non xanh mượt như nhung, hoa rừng đua nở sặc sỡ đầy đó trông như gấm.

Lục Chỉ Tiên Sinh biết chọn một địa điểm như thế này để ẩn cư, quả là không còn một địa điểm nào khác có thể bì kịp. Thế nhưng một địa điểm xinh đẹp và thanh tĩnh như vậy, lại sắp sửa bùng nổ một cuộc tranh chấp chưa từng có trong võ lâm!

Hôm ấy là một buổi sáng có nắng vàng ấm áp, bên cạnh một tảng đá xanh to lớn, dưới bóng một gốc cây tùng cổ thụ, có hai người đang cùng ngồi đối diện nhau đánh cờ. Hai người ấy diện mục đều có vẻ thanh cao nhàn tản.

Một người trong bọn đưa tay vuốt nhẹ chòm râu, vẻ mặt đang trầm ngâm nghĩ ngợi. Tại cạnh ngón tay cái trên bàn tay phải của người ấy, lại có một ngón tay nhỏ mọc gie ra. Và người ấy không ai khác hơn là Lục Chỉ Tiên Sinh.

Người đang ngồi cạnh đấy có thân hình gầy yếu, dưới cằm cũng có ba chòm râu dài, đôi mắt sáng ngời như sao, bàn tay phải đang cầm một ngọn Như Ý bằng ngọc xanh lóng lánh. Người ấy không ai khác hơn là Kỳ Giác, một võ lâm quái kiệt có những tuyệt nghệ vô cùng quái dị, và cá tánh lúc nào cũng yêu thích đến say mê các loài ngọc quý, tự xưng hiệu là Bích Ngọc Sinh. Ông ta say mê ngọc quý đến nỗi, phàm khi trông thấy một đối phương có giữ ngọc quý trong tay, thì sẵn sàng truyền dạy cho các môn tuyệt nghệ để đánh đổi nó, chẳng cần biết đối phương là người trong chính phái hay tà phái chi cả!

Lúc bấy giờ, hai người đang ngồi trên một chiếc ghế bằng đá, xem thái độ như rất ung dung. Nhưng kỳ thực thì lúc đó cách hai người chẳng bao xa, đang có một người đàn ông thân hình cao lớn, da dẻ đen sạm, đầu cạo mất to, râu ria xồm xoàm, lo việc canh gác.

Trong tay của người đàn ông to lớn đó, đang cầm một cái chuông bằng sắt đen huyền, cao độ bốn thước, rộng độ thước mộc. Đấy chính là một cái chuông có hình dáng như một cái lưỡi búa, và là một nhạc khí mà người xưa dùng trong việc tế lễ trời đất.

Nhưng cái chuông ấy hiện đang ở trong tay của Thiết Đạc Thượng Nhân, nó không còn là một nhạc khí nữa, mà trái lại, đã trở thành một món binh khí lừng danh trong thiên hạ.

Theo lời mọi người đồn đãi, thì Thiết Đạc Thượng Nhân thuở nhỏ rất khỏe mạnh, vì ông ta có một sức khỏe trời ban, không ai đối địch nổi với ông ta cả. Bởi thế, sau khi ông ta đã luyện võ thành tài, không có món binh khí chi mà ông ta ưng ý và cầm vừa tay cả.

Mãi đến mấy năm sau, trong lúc ông ta đi đến vùng phụ cận Tam Giáp, bất ngờ trong thấy những người sống trên thuyền bè tại nơi đó đang đốt nhang quỳ lại trước một cái chuông sắt to, và bọn họ đang bị những thổ hào trong vùng lợi dụng việc ấy để làm tiền, nên ông ta hết sức bất bình, dõng dạc bước tới can thiệp, gây sự đánh nhau với bọn thổ hào ấy. Ông ta chỉ cần đánh qua vài thế võ là bọn thổ hào đã kinh hoàng bỏ chạy. Hơn nữa, vì

ông ta thấy tánh mê tín đáng buồn cười của dân quê, nên đã thò tay cầm lấy cái chuông sắt ấy, định nhắc bổng lên để cho những người chung quanh biết rằng cái chuông ấy chẳng có chi là linh thiêng cả. Song, nào ngờ với sức mạnh phi thường của ông ta, mà vẫn không làm sao nhắc bổng nó lên được.

Bởi thế, Thiết Đạc Thượng Nhân không khỏi hết sức kinh hãi, từ trước đến nay, sức mạnh của ông ta đối với việc nhắc bổng một vật nặng năm ba trăm cân là một việc hoàn toàn dễ dàng, chẳng có chi là khó cả. Thế nhưng chẳng ngờ cái chuông sắt ấy lại có một sức nặng vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ông ta, khiến ông ta không làm sao nhắc bổng nó lên được.

Chính vì vậy, ông ta lại đi tầm sư học đạo, suốt tháng năm lo khổ luyện võ công. Và sau năm năm trôi qua, ông ta lại đến địa điểm cũ, mới có thể nhắc bổng nổi chiếc chuông sắt ấy lên được.

Sau khi Thiết Đạc Thượng Nhân xem xét chiếc chuông sắt ấy, thì thấy ở trong lòng nó có khắc một dòng chữ:

"Thuở xưa trong dịp trị thủy của vua Vũ, có đúc ra một chiếc chuông khổng lồ để đánh lên gọi dân chúng trong một vùng mười dặm. Nhưng đáng tiếc là cái dùi hiện nay đã bị mất đi, nên không tài nào đánh nó kêu được. Tôi đã tìm thấy chiếc chuông này vào năm thứ hai Thiên Bảo, và cân nặng được bảy trăm tám mươi ba cân. Chiếc chuông này được đúc bằng Huyết Thiết. Vậy tôi xin lưu lại hai mươi bảy đường chuông, để tặng cho người đời sau."

Bên dưới dòng chữ ấy không có ký tên rõ ràng, mà chỉ có chạm một cái đầu beo mà thôi.

Thiết Đạc Thượng Nhân xem qua, thì biết chiếc chuông này, chính là một di vật của một bậc dị nhân võ lâm để lại, vào khoảng năm Thiên Bảo đời nhà Đường. Hơn nữa, bên trong lòng chuông ấy, lại còn ghi chép rõ ràng hai mươi bảy đường võ đánh bằng chuông, nên Thiết Đạc Thượng Nhân đã dựa vào đó, rèn được thành công, và tiếng tăm vang lừng trong khắp giới giang hồ.

Nhờ đó, nên ai ai cũng gọi tặng ông một biệt hiệu Thiết Đạc Thượng Nhân. Đồng thời, từ đó ai nấy cũng quên mất tên họ thật sự của ông ta, không còn nhắc nhở đến nữa.

Lúc ấy Thiết Đạc Thượng Nhân bỗng xoay tròn thân người một vòng, tức thì, ánh thép màu đen của chiếc chuông liền lóe lên chói ngời như một cái móng, bao lấy thân người của ông ta. Thế là, ông ta sử dụng toàn những thế võ vô cùng mãnh liệt để tập luyện một hồi,

rồi mới để chiếc chuông nặng nề trở xuống đất nghe một tiếng phịch rồi đưa mắt nhìn về hướng hai người đang đánh cờ, nói to rằng:

- Hai ông chả lẽ không biết cường địch sắp tìm đến gây sự rồi hay sao?

Lục Chỉ Tiên Sinh cười lơ đãng, đưa tay giáng mạnh một quân cờ xuống bàn nghe một tiếng bộp đáp:

- Biết cũng làm chi được chứ? Chả lẽ chúng ta có thể không cho bọn họ tìm đến đây hay sao?

Đôi mày rậm của Thiết Đạc Thượng Nhân khẽ lay động, to tiếng nói:

- Hừ! Hai người các ông suốt ngày kẻ chơi đàn người chơi ngọc, rồi lại ngồi trơ ra đó đánh cờ mãi, hoàn toàn chẳng lo nghĩ chi đến cách đối phó với kẻ cường địch, là có ý nghĩa gì?

Thiết Đạc Thượng Nhân là người có tánh tình ngay thẳng và nóng nảy, nên khi ông ta nghĩ đến việc các cao thủ trong hai phái Điểm Thương và Nga My, sắp kéo đến để tấn công ngọn Tiên Nhân Phong, thì trong lòng hết sức tức giận, chỉ muốn đánh nhau với họ một trận long trời lở đất mà thôi. Thế nhưng suốt mấy ngày hôm nay, tại Tiên Nhân Phong vẫn bình yên như thường. Hơn nữa, Thiết Đạc Thượng Nhân lại vô cùng tức tối, về chỗ Lục Chỉ Tiên Sinh và Bích Ngọc Sinh vẫn thản nhiên như không có chuyện chi xảy ra, nên càng làm cho ông ta hết sức khó chịu.

Tiếp đó, Bích Ngọc Sinh cũng lên tiếng cười nói:

- Lục Chỉ, ván cờ này ông đã thua rồi, vậy ông chưa chịu phục hay sao?

Lục Chỉ Tiên Sinh đáp:

- Đúng thế, tôi đã thua hết bảy con cờ rồi!

Hai người nói cười thực là vui vẻ, hoàn toàn chẳng để ý chi đến Thiết Đạc Thượng Nhân.

Trước vẻ lãnh đạm của hai người, khuôn mặt vốn đen sạm của Thiết Đạc Thượng Nhân, vì quá tức giận nên đã trở thành đỏ gay như lửa. Ông ta dõng dạc bước thẳng đến trước hai người, rồi vung chưởng lên hai tiếng vút vút, khiến những con cờ trên mặt bàn bằng đá xanh, đều bị chưởng phong hất bay đi vèo vèo, bắn ra xa ngoài ba bốn trượng, có con ghim sâu vào thân cây cổ thụ cạnh đấy.

Lục Chỉ Tiên Sinh và Bích Ngọc Sinh nhanh nhẹn đứng lên đứng lên, cất tiếng cười to ha hả, nói:

- Thiết Đạc, ông đã làm mất hứng cả!

Thiết Đạc Thượng Nhân đang định lên tiếng trả lời, chợt nghe từ giữa ngọn núi, bắt đầu có sáu, bảy tiếng hú dài vọng đến.

Những tiếng hú ấy, lúc khoan lúc nhặt, có bổng có trầm, bay lằng lằng mãi giữa nền trời xanh, chứng tỏ những người cất tiếng hú ấy, đều là những cao tuyệt, chứ chẳng phải là tay tầm thường.

Thiết Đạc Thượng Nhân liền biến hẳn sắc mặt, nói:

- Các ông còn ở đó bảo tôi làm mất hứng nữa thôi! Đây có phải bọn chúng đã đến rồi đó chẳng?

Nói dứt lời, Thiết Đạc Thượng Nhân liền nhanh như gió, chạy bay đến cạnh chiếc chuông sắt, xách bổng nó lên, như sẵn sàng đối phó với kẻ địch.

Bích Ngọc Sinh và Lục Chỉ Tiên Sinh trông thấy vậy đưa mắt nhìn nhau, rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Thiết Đạc Thượng Nhân giương to đôi mắt như hai cái lục lạc đồng, lớn tiếng nói:

- Kẻ địch đã đến rồi, vậy các ông còn cười cái chi thế?

Lục Chỉ Tiên Sinh nói:

- Thiết Đạc, suốt ngày nay ông vì đã lo lắng quá, nên ngay đến tiếng hú của người bạn thân mà cũng không còn nhận ra nữa kia. Thử hỏi một chuyện ngớ ngẩn như thế, mà không đáng cười hay sao?

Thiết Đạc Thượng Nhân lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng liền tươi cười nói:

- Ô, phải rồi, chính là bảy con quái vật đó!

Câu nói của ông ta chưa dứt, thì tại bậc chót nơi dãy đường bằng đá, đã có bóng người di động chập chờn, rồi lại trông thấy rõ ràng từ dưới lướt thẳng lên.

Khi bay người ấy vượt lên đến đỉnh núi, thì liền nhanh nhẹn dàn thành hàng chữ nhất, và người cầm đầu chính là một người đàn ông to béo, lớn tiếng nói:

- Thiết Đạc, ông nói lên người ta chi thế? Chúng ta có chỗ nào đáng gọi là những con quái vật?

Thiết Đạc Thượng Nhân trông thấy bảy người bạn thâm giao là Trúc Lâm Thất Tiên đã đến, trong lòng hết sức vui mừng, to tiếng cười ha hả, nói:

- Nếu bậy ông chẳng là quái vật, thì còn ai đáng gọi là quái vật nữa? Thôi, chuyện nhằm chó nên nói nhiều, chúng ta nên bàn cách đối phó với kẻ địch nhanh lên là hơn!

Lục Chỉ Tiên Sinh lên tiếng nói:

- Bậy vị xin chó nghe những lời nói bá láp ấy của Thiết Đạc. Nơi đây tôi còn có một số rượu Bách Hoa, thứ để lâu năm rất ngon, vậy chúng mình hãy cùng uống say một bữa đã!

Trúc Lâm Thất Tiên đều lên tiếng tán đồng, khiến cho Thiết Đạc Thượng Nhân tức giận đến phùng râu trợn mắt. Nhưng, vì ông ta biết chỉ một mình mình, không làm sao cãi lại được số đông, nên cũng đành dè nén cơn giận.

Sau đó, Lục Chỉ Tiên Sinh bèn sai tiểu đồng mang rượu ngon ra, rồi cả bọn cùng kéo nhau đến một bãi cỏ, kẻ ngồi người nằm, vừa uống rượu vừa to tiếng nói chuyện vui vẻ.

Họ uống rượu với nhau mãi đến một tiếng đồng hồ sau, thì người đàn ông cầm đầu nhóm Trúc Lâm Thất Tiên, tức Sinh Tử Khuyên Lâm Hào, lên tiếng nói:

- Lục Chỉ, có lẽ các ông suốt ngày chỉ lo chơi nhạc, nên chẳng hay biết chi cả. Riêng chúng tôi trên đường đi đến đây, thì đã hay được là hiện nay, đang có rất đông cao thủ võ lâm. Đồng thời, trong số ấy lại có cả những người mai danh ẩn tích từ lâu, đang cùng kéo nhau định tìm đến nơi này. Vậy, chẳng hay với địa vị chủ nhân, các ông định nghênh đón họ bằng cách nào đây?

Lục Chỉ Tiên Sinh vỗ tay cười to ha hả, nói:

- Chỉ khéo nói chơi thôi! Tiên Nhân Phong này nào phải là của riêng tôi? Vậy, bọn họ thích đến thì đến, có dính dấp chi đến cá nhân tôi chứ?

Thần Bút Sử Tự nói:

- Lục Chỉ, ông chó nên xem chuyện này là một chuyện chơi!

Sắc mặt của Lục Chỉ Tiên Sinh sa sầm, nói:

- Sử lão tam, ông lại làm mất hứng anh em chi thế?

Thiết Thư Tiêu Thông to tiếng nói:

- Lục Chỉ Tiên Sinh, hai phái Nga My và Điểm Thương, đều cho rằng chính ông đã ra tay sát hại đứa con trai của Lữ Đằng Không đấy. Việc đó chẳng phải là một việc nhỏ, vậy nếu chúng ta đối phó không khéo, thì nó sẽ xảy ra một cuộc xô xát to tát trong võ lâm!

Lục Chỉ Tiên Sinh là người từ trước đến nay, sống một cuộc đời hết sức giản dị, gác bỏ mọi sự tranh chấp ra ngoài tai, nên nghe qua lời nói của Thiết Thu Tiêu Thông, chỉ tươi cười đáp:

- Dù cho có xảy ra một cuộc xô xát to tát trong võ lâm đi nữa, cũng chẳng dính dấp chi đến tôi, vì việc ấy nào phải do tôi gây ra đâu?

Đôi mày rậm của Thiết Đạc Thượng Nhân cau lại một lúc khá lâu, và sau khi nghe qua câu nói của Lục Chỉ Tiên Sinh, mới cất giọng tức bực nói:

- Bấy vị chớ nên nói chi thêm với ông ta nữa, mà để chờ đến chừng ấy, chúng ta đứng yên khoanh tay nhìn, xem ông ta đối phó bằng cách nào cho biết!

Lục Chỉ Tiên Sinh cười đáp:

- Hai phái Nga My và Điểm Thương nào phải là những môn phái tầm thường, nên lại chẳng biết lẽ phải trái?

Thần Bút Sử Tụ nghiêm sắc, nói:

- Việc ấy khó nói lắm, vì hiện giờ mọi chuyện rắc rối đang xảy ra, tựa hồ có một nhân vật hết sức bí mật, nhưng cũng hết sức tài ba, đang cố ý ly gián để gây sự. Ông nên biết, là hiện nay Thất Sát Thần Chưởng một thứ chưởng pháp đã làm rung chuyển khắp cả thiên hạ trước đây lại tái xuất hiện rồi đó!

Lục Chỉ Tiên Sinh nghe thế, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Nếu thế, chả lẽ mọi việc rắc rối hiện giờ, đều do vị chủ nhân của Thất Sát Thần Chưởng ấy gây ra cả hay sao?

Sử Tụ lắc đầu nói:

- Không phải thế đâu!

Sau đó, ông ta bèn đem việc vợ chồng Lữ Đăng Không đã gây thành mối thù oán với Hàn Tồn và Hỏa Phụng Tiên Cô, cũng như việc vị Chưởng môn của Phi Yến Môn là Thanh Yến Khưu Quân Tố rất có thể tìm đến nơi này, nói đại lược cho Lục Chỉ Tiên Sinh nghe. Và sau khi Lục Chỉ Tiên Sinh đã biết tường tận, thì ngồi im lặng không nói chi nữa.

Thiết Đạc Thượng Nhân đoán biết Lục Chỉ Tiên Sinh đã nhận thấy được tính cách nghiêm trọng của việc này, liền cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Cú uống rượu nữa đi! Cú đánh cờ nữa đi!

Sinh Tử Khuyên Lâm Hào đưa mắt nhìn về Thiết Đạc Thượng Nhân một lượt, nói:

- Thiết huynh, chuyện này chẳng phải là một chuyện đùa, vậy giữa chúng ta chớ nên có điều bất bình nhau. Trong số các cao thủ tìm đến nơi này, chắc chắn sẽ gồm có các nhân vật của các môn phái, do đó, nếu khi cần thiết ra tay đánh nhau, thì e rằng ngoài mười anh em chúng ta đây, không còn có ai đến tiếp tay với chúng ta nữa đâu!

Thiết Đạc Thượng Nhân tỏ ra vô cùng tự tin, nói:

- Chỉ với mười anh em chúng ta, cũng đã đủ lắm rồi!

Lời nói ấy của Thiết Đạc Thượng Nhân, quả chẳng phải là một câu nói khoác lác. Nên biết, với mười người hiện diện, ai ai đều cũng có tuyệt nghệ, và xứng đáng là đệ nhất cao thủ trong võ lâm cả.

Do đó nếu thật sự đánh nhau với đối phương, chắc chắn dù là đối phương có đông cao thủ vẫn chưa dễ gì thủ thắng được mười người một cách dễ dàng.

Trong khi Thần Bút Sử Tự định nói lên tiếng chi, thì bỗng ai nấy trông thấy có hai người lướt thẳng lên đến đỉnh núi, êm ru không hề nghe thấy tiếng động. Thân pháp của hai người đó hết sức nhanh nhẹn, nên mọi người chỉ mới kịp thoáng nhìn hai cái bóng xám di động chập chờn, thì đối phương đã đứng sững trước mắt rồi!

Khi mọi người đưa mắt nhìn kỹ, thấy hai bóng người ấy là hai cô gái đứng tuổi. Sau khi đứng yên, hai cô gái ấy bèn hướng về mười người, cúi đầu thi lễ, nói:

- Chẳng biết vị nào là Lục Chỉ Tiên Sinh?

Lục Chỉ Tiên Sinh liền đứng thẳng người lên nói:

- Chính là tại hạ đây, chẳng hay nhị vị có điều chi chỉ giáo?

Một cô gái trong bọn lên tiếng nói:

- Văn bối chính là môn hạ của Phi Yến Môn, lên đây theo mệnh lệnh của sư tổ để ra mắt Lục Chỉ Tiên Sinh trước. Sư tổ chúng tôi muốn hỏi mượn một địa điểm trên ngọn Tiên Nhân Phong này, hầu làm nơi cư trú tạm cho một số người của Phi Yến Môn trong ít hôm!

Lục Chỉ Tiên Sinh nghe qua, bèn cất tiếng cười, nói:

- Trên đỉnh Tiên Nhân Phong này, chỉ có ba gian chòi tranh chật hẹp, ngoài ra, chẳng còn có nhà cửa chi khác nữa cả!

Hai cô gái đứng tuổi ấy, lại cúi mình thi lễ, và đồng thanh, nói:

- Cần chi phải có nhà cửa, chỉ một khoảng đất trống là đủ rồi!

Lục Chỉ Tiên Sinh nói:

- Nếu thế, xin nhị vị cứ tự tiện chọn một nơi nào trên đỉnh núi này cũng được cả!

Hai cô gái ấy lại cúi mình, nói:

- Được vậy, chúng tôi rất đa tạ!

Nói đoạn, cả hai liền quay mình rảo mắt nhìn chung quanh, rồi cùng bước lên một khoảng đất trống, dưới nhiều cây đại thụ. Họ thò tay vào áo lấy ra đó mười bảy, mười tám thanh sắt lóng lánh, dài chừng ba thước mộc, vung tay ném thẳng ra, tức thì, những thanh sắt ấy liền lóe ánh thép sáng ngời, bay vút đi khắp nơi nơi, cắm phập xuống mặt đất. Thế là, chỉ trong chớp mắt, những thanh sắt ấy đã cắm thành một cái vòng tròn, trên một dãy đất trống, rộng trên dưới mười trượng.

Trên đầu những thanh sắt ấy, đều được dùng sơn đỏ vẽ hình một con chim én đang bay.

Sau khi hai cô gái làm xong mọi việc, bèn qua về số người của Lục Chỉ Tiên Sinh cúi mình thi lễ, nói:

- Giờ đây vẫn bối xin cáo lui, để trở xuống núi mời sư tổ lên, và cũng xin có lời cảm ơn tiên sinh đã cho mượn đất dùng tạm.

Nói đoạn, cả hai bèn phi thân lướt nhanh trở xuống núi nhẹ nhàng như hai con chim én bay.

Chờ cho hai đối phương đã đi khỏi, Lục Chỉ Tiên Sinh mới cất tiếng than dài, nói:

- Phi Yến Môn tuy toàn là đàn bà con gái, nhưng trong võ lâm tên tuổi của họ đang nổi như cồn. Hai người này chỉ là lớp đệ tử hậu bối của Khuru Quân Tố, thế mà võ công cũng như thái độ hành sự, đã tỏ ra cao cường chín chắn đến thế kia!

Tất cả mọi người cũng đều có ý nghĩ tương tự như Lục Chỉ Tiên Sinh, nên ai ai cũng chen vào bàn bạc với nhau một lúc. Và chẳng mấy chốc sau, lại trông thấy hai cô gái ấy từ dưới chân núi lướt trở lên. Sau lưng họ, còn có một lão bà mình mặc áo xanh, diện mực vô cùng xấu xí, trông giá lạnh như sương, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng.

Lão bà ấy tuy đã tóc trắng da môi, nhưng xem cách đi đứng vẫn còn mạnh mẽ, chẳng hề thấy có vẻ chi là già nua lụm lụm cả. Đôi chân của bà ta bước thoăn thoắt, trông nhẹ như lướt giữa tầng mây!

Mọi người vừa nhìn qua, thì đều biết là vị Chưởng môn của Phi Yến Môn, tức một nữ đệ nhân trong võ lâm, danh hiệu là Thanh Yến Khuru Quân Tố!

Tất cả số người hiện diện tại đây, từ trước đến nay đều không có giao thiệp với Phi Yến Môn, nên lúc Khuru Quân Tố từ dưới bước lên đến đỉnh núi, vẫn một mực im lặng chẳng hề chào hỏi ai. Do đó, mọi người cũng không ai nói chi đến bà ta cả.

Theo sau lưng của Khuru Quân Tố, lại còn có bốn đệ tử của Phi Yến Môn. Và khi họ cùng bước đến bãi đất trống, có cạm những thanh sắt ngắn của họ vừa rồi, thì xúm nhau lo căng trại đặt bếp, không cần chào hỏi xả giao với ai cả.

Thần Bút Sử Tự hạ giọng nói nhỏ:

- Xem qua tình hình này, thì các cao thủ của hai phái Nga My và Điểm Thương, cũng chưa chắc đã dễ chi chiếm được phần ưu thế. Vì Thanh Yến Khuru Quân Tố và Hỏa Phụng Tiên Cô là chỗ giao du rất thân mật, vậy tất nhiên bà ta sẽ trợ lực cho Hỏa Phụng Tiên Cô, đối kháng thẳng với Lữ Đăng Không, chứ không còn chi phải nghi ngờ nữa.

Mọi người nghe thế, đều gật đầu tán đồng, Bích Ngọc Sinh nói:

- Đến chùng ấy, nếu chúng ta có thể đứng yên bên ngoài nhìn, thì chắc cũng sẽ được nhiều trò vui để giải trí!

Thần Bút Sử Tự cười nói:

- Ông nghĩ thế hay lắm! Nhưng chỉ e rằng ông và Lục Chỉ Tiên Sinh, sẽ bị mang họa vào thân trước hơn ai hết!

Mọi người vừa cười vừa nói, nhưng cũng không quên rót rượu mời nhau.

Chẳng mấy chốc sau, lại nghe từ giữa lưng chùng ngọn núi, bỗng có tiếng ào ào, nghe như tiếng gió to thổi vào một lò lửa đang bốc cháy vậy!

Hơn nữa, cũng ở tại hướng ấy, đang có một bụng khói đen bay lên mịt mù, và những đốm lửa đỏ, chen lẫn giữa vầng khói không ngớt nhảy múa. Thỉnh thoảng, ai nấy lại còn thấy có những ngọn lửa đỏ rực, từ dưới bốc thẳng lên cao, trông thật đáng ghê sợ!

Thiết Đạc Thượng Nhân nhìn qua, to tiếng nói:

- Lão tặc ấy thực là đáng ghét!

Nói đoạn, ông ta bèn nhắc bổng chiếc chuông sắt lên, đưa chân đồng dục bước thẳng đến đầu dãy đường nấc thang...

Nhưng ông ta chỉ mới bước được mấy bước, thì đã có ba người, trong nhóm Trúc Lâm Thất Tiên tràn tới ngăn lại. Cùng một lúc đó, Bích Ngọc Sinh cũng đã gằn giọng quát rằng:

- Thiết Đặc, bất luận là ai muốn xâm nhập vào vùng núi này, chúng ta cũng nên tạm thời để mặc họ, chớ gây sự làm gì!

Thiết Đặc Thượng Nhân nói:

- Bích Ngọc Sinh, bình nhật ông là người xem dưới mắt không ai, thế tại sao hôm nay lại tỏ ra nhần nhện đến như vậy?

Lục Chỉ Tiên Sinh cũng nghiêm sắc mặt, nói:

- Thiết Đặc, mọi việc sắp xảy ra chẳng phải tầm thường, vậy ông chớ nên hành động một cách liều lĩnh!

Trong khi đôi bên còn đang nói chuyện với nhau, thì đã thấy vầng khói đen kia càng tiến đến gần hơn.

Trên đỉnh Tiên Nhân Phong gió đang thổi thực to, thế mà vầng khói ấy vẫn bốc lên thẳng đứng, chẳng hề bị gió thổi tan đi, quả là chuyện rất lạ lùng!

Và chỉ trong chớp mắt sau, ai nấy đã trông thấy có một gã đàn ông thân hình to lớn, thần sắc oai vệ, cao đến tám thước mộc, mình mẩy đỏ rực từ dưới bước thẳng lên.

Người đàn ông ấy, còn to lớn hơn cả Thiết Đặc Thượng Nhân nữa. Cánh tay phải của hắn để lộ ra ngoài, nên ai nấy đều thấy rõ ràng da thịt rắn chắc và đen sạm của hắn ta.

Người đàn ông đó đang cầm một bó đuốc bốc cháy đỏ rực trong tay, nhưng chẳng hiểu bó đuốc ấy được bó bằng thứ chi, mà ngọn lửa bốc cháy cao có đến năm thước, làn khói đen bay mù mịt, xông thẳng lên đến nền trời cao như thế.

Mặc dù người đàn ông ấy đang đưa chân bước đồng dục đến tới trước mấy bước, nhưng số người hiện diện trên đỉnh núi, không ai để ý đến hắn ta. Do đó, sắc mặt hắn ta không khỏi hầm hầm tức giận.

Nhưng sắc tức giận chỉ thoáng hiện qua trong giây lát, rồi lại biến mất ngay. Hắn to tiếng nói:

- Tôi là môn đồ của phái Hoa Sơn, tức Chưởng Hỏa Sứ Giả, phụng mệnh của sư tổ đến đây để tạm trú, vậy có lời thông báo cho các vị, kéo lại thất lễ!

Tất cả số người hiện diện đều đưa mắt nhìn thẳng về Chưởng Hỏa Sứ Giả của phái Hoa Sơn, sắc mặt đều như đang cười gượng, chỉ riêng có Thiết Đặc Thượng Nhân tựa hồ đang tức giận và không làm sao đề nên được, nên bất giác lao thoát tới, nạt to rằng:

- Người nói bá láp chi thế! Nếu anh em chúng ta cũng kéo đến Hoa Sơn, diều võ dương oai như thế này, thì thử hỏi tên lão Tổ sư của người, có nhận nhìn được không?

Chưởng Hỏa Sứ Giả đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Thiết Đạc Thượng Nhân, nói:

- Các hạ có phải là chủ nhân ở đây chăng?

Lục Chỉ Tiên Sinh vội vàng đưa mắt nhìn về phía Thiết Đạc Thượng Nhân ra hiệu một lượt, nói nhỏ rằng:

- Hãy im ngay, trong giờ phút này chẳng phải là lúc chúng ta hành động nóng nảy theo tình cảm được.

Thiết Đạc Thượng Nhân nghe thế, liền im lặng, nhưng sắc mặt vẫn còn lộ vẻ tức giận hầm hầm.

Lục Chỉ Tiên Sinh lại lên tiếng nói:

- Nếu Liệt Hỏa Tổ Sư ở phái Hoa Sơn đến, tại hạ hết sức hoan nghênh. Vậy xin Sứ giả hãy tùy tiện!

Gã Chưởng Hỏa Sứ Giả ấy bèn cất tiếng lạnh lùng cười khanh khách, thái độ tỏ ra hết sức ngạo mạn. Sau đó, hắn đưa chân bước đi ra xa chừng năm sáu trượng, chọn một miếng đất trống, vung mạnh đôi cánh tay, cắm bó đuốc đang cháy đỏ rực xuống đất, và chống nạnh đứng yên bên cạnh đấy!

Tất cả số người hiện diện đều biết phái Hoa Sơn đã quen tánh tự đại, nhất là vị Chưởng môn phái này, tức Liệt Hỏa Tổ Sư, có địa vị rất cao trong võ lâm, nên càng xem dưới mắt không người.

Chưởng Hỏa Sứ Giả là một nhân vật có địa vị cao hơn cả mười hai vị Đường chủ trong phái Hoa Sơn. Hơn nữa, hắn ta là người có trình độ ngoại công của huyền môn rất cao tuyệt, có thể nói đã tiến tới mức xuất quỷ nhập thần, nên cũng không trách được tại sao hắn ta lại có thái độ ngạo mạn như vậy!

Sau khi Chưởng Hỏa Sứ Giả đã cắm bó đuốc xuống mặt đất, chẳng bao lâu thì ai nấy bỗng nghe có tiếng người từ dưới chân Tiên Nhân Phong vọng lên, rồi chẳng mấy chốc sau, họ trông thấy có bốn đứa đồng tử áo đỏ, trong tay cầm nhạc khí vừa tấu nhạc vừa đưa chân thông thả bước lên.

Ở phía sau bốn đứa đồng tử áo đỏ ấy, còn có ba gã đàn ông to lớn, người nào người ấy bước chân vững vàng, mới nhìn qua thì biết ngay đấy chẳng phải là người võ công tầm

thường. Thì ra, ba người đàn ông ấy, đều là những nhân vật trong nhóm mười hai vị Đường chủ của phái Hoa Sơn.

Cuối cùng, người đi sau chót chính là một lão già tóc đỏ như lửa trông chẳng khác chi đang đội một mẻ lửa cháy rực trên đầu, thân hình gầy đét, trông như một que củi. Thế nhưng ông ta lại mặc một chiếc áo rộng đồ thùng thình, khắp bên trên chiếc áo đỏ ấy, lại có thêu hình những ngọn lửa đang cháy, bằng một thứ chỉ có màu đỏ sậm hơn. Đôi mắt của lão ta lúc nào cũng nhìn thẳng lên trời cao, đưa chân thong thả bước từ dưới lên đỉnh núi.

Khi số người ấy đã lên đến chót đỉnh, thì chẳng hề để ý đến ai cả, cùng nhau bước tới khoảng đất trống có cắm cây đuốc, rồi lo việc căng trại da bò lên để sắp đặt chỗ nghỉ ngơi cho họ.

Trong khi đó, bó đuốc vẫn cháy đỏ rực, và khi có ngọn gió to lùa qua thì nó không ngớt reo lên ào ào, khói đen bay mù mịt lên tận nền trời xanh.

Lục Chỉ Tiên Sinh đưa mắt nhìn về phía họ một lúc khá lâu mới cau đôi mày, thong thả đứng lên, nói:

- Các vị, chúng ta nên bước vào chòi tranh của chúng ta là hơn.

Trúc Lâm Thất Tiên đều lắc đầu, nói:

- Thì cứ ở đây chơi, có sợ chi chứ?

Chẳng mấy chốc sau, mọi người bỗng nghe có tiếng gào khóc vô cùng quái dị, từ dưới chân núi vọng đến!

Thần Bút Sử Tụ cười nói:

- Hay lắm, tất cả loài yêu tà quỷ quái chi cũng tập trung cả về đây rồi!

Tiếng khóc ấy nghe mỗi lúc một gần hơn, và từ từ tiến về phía đỉnh núi, chúng tỏ đối phương đang vượt lên qua một thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Nhưng khi tiếng gào khóc ấy sắp lên đỉnh núi cao, thì bỗng mọi người lại nghe có tiếng trong trẻo của một cô gái nói rằng:

- Làm ơn tránh đường! Làm ơn tránh đường!

Tiếp đó lại nghe có một giọng quái dị nạt rằng:

- Ngươi là cái chi, mà lại ồn thế? Hãy tránh đường ra cho đại gia đi!

Trong khi những lời đối đáp ấy vừa dứt, thì mọi người đã nhận thấy có bốn bóng đèn đang từ dưới bậc tam cấp lướt thẳng lên đỉnh núi nhanh như bay. Và khi ai nấy nhìn rõ hơn, thì mới thấy bốn bóng người ấy vừa ra tay đánh nhau quyết liệt.

Khi bốn đối phương đã tiến lên tới nơi, mọi người mới trông thấy đây chính là hai đứa con trai của Quỷ Thánh Thanh Linh, tức Câu Hồn Sứ Thanh Tài và Đoạt Mệnh Sứ Thanh Phủ. Ngoài ra, hai người khác gồm một trai một gái. Người con gái tuổi mới độ mười lăm, mười sáu trông xinh đẹp và duyên dáng phi thường. Nhưng cô ta mặc y phục lại có vẻ vô cùng kỳ quái, vì hai tay áo của cô ta, phùng lên thực to trông chẳng khác nào hai cái lông đèn.

Riêng người con trai thì tuổi chừng hai mươi, thái độ trang nhã, ung dung, diện mạo khôi ngô tuấn tú, quả là một người đẹp trai ít thấy trên đời.

Đôi cánh tay của gã Thanh Tài và Thanh Phủ, không ngọt vung chiếc gậy tang và ngọn Chiêu Hồn Phướn đánh ra vun vút, nhắm tấn công thẳng về phía hai đối phương, tựa hồ bọn họ đang cố gắng vượt qua mặt người con gái và người con trai kia. Nhưng hai người thiếu niên ấy, lúc đó đang sử dụng thân pháp hết sức nhanh nhẹn, nên chỉ trong nháy mắt sau, là cả hai đã vượt lên đến đỉnh núi trước rồi!

Khi người con gái vừa lướt tới đỉnh núi, thì liền nhanh nhẹn quay người lại, cất tiếng trong trẻo nạt rằng:

- Hai con quỷ vô chủ kia, bọn người mà cũng dám tranh đường đi với anh em ta nữa hay sao? Hôm nay, ta sẽ cho bọn các người biết sức lợi hại.

Câu nói của nàng vừa dứt, thì ngọn Chiêu Hồn Phướn trong tay gã Thanh Tài đã giữ nghe rền rẹt, nhắm thẳng ngay đầu nàng giáng mạnh xuống!

Cùng một lúc đó, chiếc gậy tang trong tay của gã Thanh Phủ, cũng được vung lên thành một cái vòng tròn, rồi nhanh như chớp nhắm điểm thẳng tới trước lồng ngực của nàng!

Mặc dù cô gái trông thấy hai đối phương vây đánh mình, nhưng thái độ vẫn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh. Và một việc đáng lạ lùng hơn, là người thiếu niên ấy lại chấp hai tay ra sau lưng, đưa chân thông thả bước đi xa, tựa hồ thấy rằng chỉ một mình cô gái, cũng thừa sức để đối phó với hai đối phương rồi!

Lúc bấy giờ, số người hiện diện trên đỉnh Tiên Nhân Phong, hầu hết đều là những nhân vật có tiếng tăm. Hơn nữa, ngay như Liệt Hỏa Tổ Sư, Khuru Quân Tố, lại là những cao thủ có địa vị và vai vế rất cao trong võ lâm. Do đó, không ai không biết hai đứa con trai của Quỷ Thánh Thanh Linh, tức Mang Sơn Song Quỷ, đều là người có võ công cao cường, tuyệt đối chẳng phải là những nhân vật hèn kém.

Hơn nữa, tất cả mọi người cũng biết người cha già của họ, là Quỷ Thánh Thanh Linh, lại là một nhân vật lợi hại hơn.

Tuy nhiên, trong đó thì không một ai được biết rõ được lai lịch của chàng trai và cô gái vừa xuất hiện ấy cả. Chính vì vậy, nên có rất nhiều người đang băn khoăn lo lắng cho số phận của họ!

Trong khi ai nấy đều giương mắt nhìn về số phận cô gái, thì bất thần trông thấy cô ta cất giọng trong trẻo nạt to, rồi nhảy lùi ra xa độ một trượng.

Hai gã Thanh Tài và Thanh Phú trông thấy thế, đều nhanh như chớp, nhún mạnh đôi chân lướt tới, cất tiếng gào khóc nghe càng rùng rợn hơn.

Thần Bút Sử Tự đang ngồi yên cạnh đấy trông thấy thế, thì vừa có ý định xông tới để can thiệp, hầu cứu nguy cho cô gái chỉ có một thân trợ trợ, mà phải đối phó với hai gã đàn ông. Nhưng bất ngờ ông ta đã nghe cô gái ấy cười to rằng:

- Hai con ma nhà xó kia! Bọn các người đã làm mưu ta rồi!

Câu nói chưa dứt, thì mọi người đã nghe hai tiếng xoạc như tiếng xé lụa, và cũng liền trông thấy hai tay áo to lớn của cô gái, bất thần rách toạc ra, và hai sợi lòi tói sắt nặng nề, cũng cùng một lúc ấy, bay thẳng về phía trước chẳng khác hai con rồng đang lồng lộn trên mây!

Thế là, hai sợi lòi tói sắt nặng nề và rắn chắc đó, liền cuốn tới ào ào, nhắm ngay đầu của Thanh Tài và Thanh Phú giáng xuống!

Đấy chẳng những là một việc vô cùng bất ngờ, mà đồng thời hai sợi lòi tói sắt ấy lại có một sức mạnh hết sức to tát, cơ hồ như có thể xô bạt được cả núi đồi, nên ai ấy lại càng kinh ngạc hơn.

Lúc ấy, khoảng cách giữa đôi bên rất gần, nên hai sợi lòi tói đã cuốn tới ào ào, át hẳn tiếng gào khóc của Thanh Tài và Thanh Phú. Đồng thời, cùng một lúc đó, cô gái lại vung chưởng quét ra vun vút liên tiếp bốn thế chưởng mãnh liệt.

Chính vì vậy, nên hai sợi lòi tói sắt lại bay múa giữa khoảng không, qua những thế võ vô cùng quái dị, khiến Mang Sơn Song Quỷ đã không khỏi luống cuống, hồi hải nhảy thối lui...

Vì nhất thời quá cấp bách, nên hai hấn ta đã quên mất là mình vừa mới vượt lên đến đỉnh núi, ở phía sau là hố sâu, do đó, khi cả hai nhảy lùi ra sau, thì đã hụt chân chới với...

Ngay lúc ấy, cô gái lại cất tiếng cười to ha hả, và lại vung mạnh đôi tay ra, khiến hai sợi lòi tói sắt cuốn tới ào ào, quét thẳng về phía trước, khiến Thạnh Tài và Thạnh Phú đều bất giác gào lên một tiếng kinh hoàng, và cả hai liền trật chân rơi thẳng trở xuống hố sâu.

Ngọn Tiên Nhân Phong gồm có đến ba ngàn sáu trăm cấp đá, hơn nữa, vách núi lại sừng sững, vậy khi bị trật chân rơi xuống phía dưới núi, thử hỏi làm thế nào còn mong chi sống sót được?

Sắc mặt của cô gái tỏ ra hết sức vui thích, vung mạnh hai cánh tay lên, khiến hai sợi lòi tói sắt cuốn gọn vào, rồi quay về phía người thiếu niên nói:

- Ca ca, tôi đã đuổi hai con quỷ vô chủ ấy trở xuống núi rồi!

Chàng thiếu niên cười đáp:

- Nếu thế thì hay lắm!

Thái độ của hai người tỏ ra hết sức bình tĩnh, tựa hồ không hề có xảy ra trận ác chiến vừa rồi!

Hai người tuy hết sức bình tĩnh, song những người chung quanh, thì trái lại đang hết sức lo lắng cho họ.

Bích Ngọc Sinh to tiếng nói:

- Hai đứa bé kia, các ngươi đã gây ra đại họa rồi!

Chàng thiếu niên và cô gái ấy, không ai khác hơn là anh em của Đàm Nguyệt Hoa. Do đó, sau khi nghe qua lời nói của Bích Ngọc Sinh, thì đôi mày liễu của Đàm Nguyệt Hoa liền nhướn lên một lượt, nói:

- Chúng tôi đã gây ra đại họa chi, xin ông chỉ giáo cho được rõ?

Bích Ngọc Sinh nói:

- Hai con quỷ nhỏ ấy đã chết rồi, thì thử hỏi còn quỷ già kia nào chịu buông tha cho hai ngươi?

Đàm Nguyệt Hoa cười ngặt nghẽo nói:

- Nếu con quỷ già ấy đến, thì chúng tôi sẽ chạy núp ở sau lưng tiền bối, thì còn sợ chi nữa?

Bích Ngọc Sinh nghe qua lời nói của nàng, thì không khỏi bật cười thành tiếng. Nhưng giữa lúc tiếng cười của ông ta chưa dứt, thì bất thần ai nấy đều nghe có hai tiếng ào ào từ

phía dưới dãy tam cấp đá lướt trở lên, rồi lại thấy có hai bóng người đang bị hất bay bổng đến đỉnh núi, té lăn quay ra mặt đất!

Bởi thế, tất cả số người hiện diện, ai ai cũng hết sức ngạc nhiên, giương to đôi mắt nhìn kỹ, thì thấy hai người bị hất từ dưới chân núi bay lên ấy, lại chính là Mang Sơn Song Quỷ, tức Thanh Tài và Thanh Phủ!

Hai hấn ta đã từ trên cao nhào lộn xuống bãi cỏ, song cũng may là tài nghệ của chúng chẳng phải tầm thường, nên liền nhảy phắt dậy ngay.

Số người hiện diện trên đỉnh núi, không ai là không kinh ngạc trước việc tại sao hai hấn ta đã rơi từ trên cao xuống hố sâu, mà đều không chết. Nhưng liền đó, bỗng nghe có một giọng ô ề cười to rằng:

- Lục Chỉ Tiên Sinh, những người đến đây đều là khách cã, vậy mặc dù lũ quỷ con quỷ cháu ấy trông có chướng mắt thực, song đánh chó phải kiêng chủ nhà, do đó nên nể tình còn quỷ già ấy, cho chúng lưu lại trên đỉnh núi này, hầu có dịp mở rộng tầm mắt thì hại chi chứ?

Câu nói vừa dứt, ai nấy lại trông thấy từ phía dưới bậc tam cấp, lại có một bóng người vượt nhanh lên như gió hốt. Người ấy hết sức to béo, đôi vai gánh hai gánh đá xanh nặng nề. Thì ra chính là vị Chưởng môn Thái Cực Môn, tức Phán Tiên Từ Lưu Bản!

Trúc Lâm Thất Tiên vừa trông thấy Từ Lưu Bản xuất hiện, thì ai nấy đều cất tiếng cười nhạt một lượt. Tiếng cười ấy, chính là tiếng cười khinh bỉ về hành động của ông ta trong mấy ngày trước đây.

Nhưng riêng Từ Lưu Bản thì vẫn bình thản, xem như chẳng hề có chuyện chi. Ông ta đưa chân bước đến bên cạnh số người của Phi Yến Môn, rồi để gánh đá xuống ngồi nghỉ chân, rồi quay về hai gã Thanh Tài và Thanh Phủ nói:

- Trước đây mấy hôm, cha các người đã phổng tay trên ta, do đó, đáng lý ra ngày hôm nay, ta để mặc các người bị rơi xuống hố mà chết, không thèm ra tay cứu ngay làm gì. Nhưng vì ta đã nghĩ đến cái đức hiếu sinh của trời đất, nên mới không nỡ để cho các người bị vong mạng. Như thế, đã là một việc may mắn cho các người quá rồi, vậy giờ đây sao không cút đi ra xa cho ta, còn nhớn nhớn ở đó làm gì cho bẩn mắt ta thế?

Ông ta lên tiếng trách mắng hai gã Thanh Tài và Thanh Phủ, nghe nghiêm nhiên là một tông sư của một môn phái, vừa uy nghi lại vừa đứng đắn vô cùng. Thế nhưng trước đây mấy hôm, ông ta đã ra tay cướp lấy Lữ Liên tại một quán trà bên vệ đường, thì thật sự không khác chi một kẻ tiểu nhân hèn mạt.

Hai gã Thạnh Tài và Thạnh Phủ trong lòng vừa tức giận, nhưng lại vừa thẹn thùng. Song, hai hấn ta biết số người hiện diện trên đỉnh Tiên Nhân Phong này, đều là số cao thủ thượng thặng trong võ lâm cả. Ngay như hai người thiếu niên kia, mà họ không thể đối phó nổi, vậy còn nói gì đến số người chung quanh? Bởi thế hai hấn ta im hơi lặng tiếng, cút đi ra xa tìm chỗ ngồi yên, để chờ người cha già của bọn chúng đến nơi rồi sẽ định liệu.

Riêng hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa, thì cùng đưa chân bước thong thả ra xa một cách ung dung. Nhưng hai người vừa mới bước đi được mấy bước, bỗng nghe trong số người của Hoa Sơn, có kẻ tiếng kêu to rằng:

- Này con bé kia, ngưng hãy lại đây!

Người lên tiếng gọi ấy, giọng nói ấm áp và vang rền, chúng tỏ là người có trình độ nội công rất cao thâm.

Hơn nữa, tuy người ấy không gọi đích danh là ai, nhưng trên đỉnh núi này, chỉ có cô gái là người con gái duy nhất, do đó, chẳng cần phải nói rõ, ai nấy cũng biết đối phương định gọi cô gái nọ, chứ chẳng còn ai khác hơn nữa.

Nhưng hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa, vẫn giả vờ như hoàn toàn không hề nghe, một mực vui cười nói chuyện riêng với nhau, và thong thả đưa chân bước tới mãi.

Thì ra, người đàn ông lên tiếng gọi ấy, chính là một trong sáu vị đại Đường chủ tiếp cận Liệt Hỏa Tổ Sư trong phái Hoa Sơn. Khi hấn ta trông thấy đối phương hoàn toàn chẳng hề để ý chi đến tiếng gọi của mình, thì sắc mặt không khỏi lộ vẻ tức giận vì thẹn. Bởi thế, hấn ta khẽ lắc đôi vai, tràn thẳng đến trước mặt của hai anh em Đàm Nguyệt Hoa, cất giọng hầm hầm quát rằng:

- Con bé kia! Ta kêu ngưng lại đây, tại sao ngưng giả vờ không nghe như thế?

Vị Đường chủ ấy, bất thần lại to tiếng quát tháo với một người hoàn toàn xa lạ như vậy, đứng về phép lịch sự giữa võ lâm đồng đạo với nhau, thật sự là một chuyện không hay. Nhưng vì số người trong phái Hoa Sơn đã quen tánh kiêu căng ngạo mạn, nên họ cũng chẳng xem thái độ ấy là kém lễ phép, mà trái lại, cho đấy là tất nhiên nữa!

Sau tiếng quát ấy của người đàn ông trong phái Hoa Sơn, thì Trúc Lâm Thất Tiên và số người của Bích Ngọc Sinh, đều nhóng người lên như muốn đứng dậy tất cả...

Qua cử chỉ ấy của họ, chúng tỏ họ đều đang chuẩn bị để tiếp tay với Đàm Nguyệt Hoa, chống trả lại đối phương nếu có xảy ra cuộc xô xát.

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa trái lại, vẫn bình tĩnh như thường, quay mặt về phía số người của Trúc Lâm Thất Tiên và Bích Ngọc Sinh, mỉm cười một lượt, rồi mới quay đầu trở lại ồ lên một tiếng to, nói:

- Thì ra, các hạ gọi tôi đấy sao? Tôi nào phải là họ "Con" và tên là "Bé Kia" đâu?

Vị Đường chủ ấy hừ lên một lượt, nói:

- Con bé kia, ai có thời giờ để nói dần lãn với người mãi? Người hãy theo ta, vì Tổ sư đang có việc cần nói với người ngay bây giờ!

Đàm Nguyệt Hoa lộ sắc kinh dị, nói:

- Tổ sư? Cái gì gọi là Tổ sư chứ?

Qua thái độ ấy của nàng, rõ ràng là nàng đang giả vờ để bỡn chọc đối phương, nên ai nấy nhìn vào cũng không khỏi bất tức cười nôn ruột!

Bởi thế, trong đám đông đã có người không thể nhìn được, nên bật cười thành tiếng. Nhất là Mang Sơn Song Quỷ, lại phá lên cười to hơn ai hết!

Thì ra, vì vừa rồi hai hấn ta đã bị Đàm Nguyệt Hoa đánh bại, hất từ trên đỉnh núi rơi thẳng xuống hố sâu, nếu không may mắn gặp lúc Từ Lưu Bản đang từ dưới vượt lên, và do đó, cả hai nhanh nhẹn chụp lấy hai đầu gánh đá xanh của Từ Lưu Bản, thì chắc chắn giờ đây chúng đã tan xương nát thịt chết mất rồi. Chính vì vậy, nên khi bọn chúng trong thấy nhân vật trong phái Hoa Sơn bước ra, định gây sự với Đàm Nguyệt Hoa, thì trong lòng hết sức vui mừng. Bọn họ chỉ sợ là hai bên sẽ không đánh nhau, nên đã cố tình cất tiếng cười to để trêu chọc, hầu chọc tức số người trong phái Hoa Sơn. Bởi thế vị Đường chủ ấy không làm sao đè nén được cơn tức giận, quát rằng:

- Hôm nay sư tổ đích thân đến ngọn Tiên Nhân Phong này, vậy người còn dám ăn nói vô lễ hay sao?

Câu nói vừa dứt, thì hấn ta đã nhanh như chớp vung cánh tay phải lên, như nhắm bả vai của Đàm Nguyệt Hoa chụp tới!

Nhưng hấn mới vừa vung tay ra, thì cánh tay phải của thiếu niên đã nhanh nhẹn đề lên vai của hấn ta một cách dễ dàng rồi!

Bởi thế, vị Đường chủ ấy liền cảm thấy có luồng nội lực mãnh liệt, giáng mạnh xuống bả vai của mình, khiến toàn thân đều mềm nhũn, nên cánh tay phải vừa tung ra bất giác buông thõng trở xuống, không còn sức mạnh nữa!

Tiếp đó, chàng thiếu niên bèn cất tiếng cười nhạt, nói:

- Bằng hữu có điều chi thì nên nói chuyện với nhau, hà tất phải gây sự đánh nhau như thế?

Sắc mặt của vị Đường chủ ấy trông méo xệch, thật vô cùng xấu xí. Nhưng hấn ta không còn làm sao sử dụng được sức mạnh để đối kháng lại với đối phương nữa!

Người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa bèn cất tiếng cười, nói:

- Bằng hữu, xin bằng hữu hãy lui đi!

Dứt lời, chàng bèn xô nhẹ vị Đường chủ ấy một lượt, khiến hấn ta bị té lăn quay ra xa non một trượng. Và trong khi hấn ta định gượng người đứng lên, thì vì khắp châu thân đang mất hết cả sức lực, nên lại té đánh phịch trở xuống đất!

- o o o -